

Ρεττ
P. 178 N° 52

679

ΛΙΠΗΡΗΣΙΣ

ΜΕΡΙΚΩΝ ΘΑΤΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Τῆς Εὐρισκομένης ἐν τῇ Νήσῳ Ἰδρού.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΔΟΥΚΑ

1858.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑξαικοσιοστὸν πενηκοστὸν ἕκτον σωτήριον ἔτος, ἐγένετο μέγιστον θαῦμα ὑπὸ τῆς Ἰερας εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὴν Νῆσον τῆς Ὑδρας, εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος, Ναὸς εὐρίσκεται ἐπὶ ὀνόματι τῆς Θεοτόκου σεμνυνόμενος, καὶ μικρὸν μονήριον, εἰς τὸν ὁποῖον Ναὸν ὑπῆρχεν Ἰερά τις καὶ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, καθ' ἑκάστην Βρῦουσα τὰς Ἰάσεις, τοῖς μετὰ πίστεως προσερχομένοις. καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἀφθόγως παρέχουσα δωρεὰν τὰ χαρίσματα.

Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῆς ἀλώσεως τοῦ Μωρέως, ἡ Νῆσος τῆς Ὑδρας εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξουδίαν τῶν Ἀγαρινῶν, ὅθεν ἤλθον τινὲς Ἀγαρινοὶ Ἀραβες, οἱ νῦν Μπαρπαρέσοι λεγόμενοι, καὶ ὤρμησαν ὥσπερ θηρία ἀνήμερα διὰ νὰ κουρσεύσουν τὴν Νῆσον, οἱ δὲ κτήτορες τῆς Νήσου, ἤλθον εἰς προσκύνησιν αὐτῶν βαστάζοντες, καὶ δῶρα ἐπὶ χεῖρας, οἱ δὲ βάρβηροι λαβόντες τὰ δῶρα, οὐχὶ μόνον δὲν εὐχαρίστησαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν ἔδεσαν με σιδηρὰς ἀλύσεις, καὶ εὐθὺς ὤρμησάν ἅπαντες ἵνα καὶ τὸν κοιτῶν λατὸν αἰχμαλωτήσωσιν. ἀλλ' ὁμῶς ἠκυρία

Θετόκος, ἡ ταχυτάτη βοήθεια τῶν χριστιανῶν, δι' ὅπτα-
 σίας ἀοράτου, εἰς φυγὴν αὐτοὺς ἔστρεψεν εἰς δὲ ἐξ αὐ-
 τῶν τῶν ἀράβων, ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος παρακινή-
 θείς ἐμβήκεν μέσα εἰς τὴν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἤρ-
 πασε τὴν ἁγίαν εἰκόνα αὐτῆς, καὶ τὴν ἐκτύπα μὲ τὴν
 μάχαιραν, ὡς τῆς ἀνοχῆς σου χριστέ βασιλεῦ, ὡς ἀνε-
 ξερεύνητα τὰ κρίματά σου, διὰ νὰ θαυμαστωθῆ καὶ νὰ
 δοξασθῆ μετέπειτα τὸ πάντιμον ὄνομα τῆς πανάγου
 αὐτοῦ μητρὸς, ἐπαροχώρησεν ἵνα ἀτιμασθῆ πρὸς ὅλι-
 γον ἢ Ἱερὰ αὐτῆς εἰκῶν.

Οἱ δὲ τρεῖς προεστῶτες τῆς Νήσου, δέσμιοι τειγχά-
 νοντες, καὶ θεωροῦντες τὴν Ἱερὰν εἰκόνα αὐτῶς ἀτιμα-
 ζομένην ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς, καὶ κατασποαζίζομένην, δι-
 πλὴν τὴν ὁδὸν ἔλαμβανον τὴν τε τῆς Ἱερᾶς εἰκῶνος
 συντριβὴν, καὶ τὴν ἑαυτῶν σκληθίδα ὀλοφυρέμενοι.

Ἀκούσατε ὁμῶς τί οἰκονόμησεν ἡ κυρία Θεοτόκος.

Διαπλέοντες αὐτοὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κρήτης οἱ
 βάρβαροι, νὰ πηγαίνουν εἰς Μπαρμπάριαν, περιέπεσον
 εἰς μεγάλην φουρτούνα τῆς θαλάσσης, καὶ βλέποντες
 ὅτι ἐμελλε νὰ καταποντισθῶν ὅλοι μέσα εἰς τὰ βάθη
 τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν κυμάτων, καὶ μὴ ἔχοντες τινὰ
 ἐλπίδα σωτηρίας, ἔλυσαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοὺς τρεῖς ἐκεί-
 νους Ὑδρώτας, καὶ εἶπον πρὸς αὐτοὺς. Δεῖθητε καὶ ἐσεῖς
 τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν πίστιν σας, διὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ
 ἐξ αὐτῆς τῆς φοβερᾶς φουρτούνας, ἐκεῖνοι δὲ θάρσος
 λαβόντες, ἐζήτησαν παρ' αὐτῶν τὴν Ἱερὰν εἰκόνα τῆς
 Θεομήτορος, ἐκεῖνος δὲ ὁ σκληροκάρδιος ἀράβης ὅπου
 τὴν εἶχεν, ἔχοντας ἔσωτου τὸν διάβολον, δὲν ἤθελε νὰ
 τὴν δώσῃ, στάσεως δὲ γενομένης ἀναμεταξύ αὐτῶν,
 θεωρῶν ὁ βάρβαρος τὸν ἀπαραίτητον πνυγμὸν τῆς θα-
 λάσσης καὶ τὴν βίαν τῶν συντρέφων αὐτοῦ, λαβὼν τὴν
 Ἱερὰν εἰκόνα, καὶ σήσας αὐτὴν εἰς δύο τὴν ἔρριψεν

εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς ἓνα νυχθήμερον ἔφθασαν ὀβ-
 τως ἠνωμένα καὶ τὰ δύο εἰς τὴν αἰγιαλὸν τῆς Ὑδρας
 ἐπάνω εἰς τὸν ἄμμον ἔμπροσθεν τοῦ θείου αὐτῆς Ναοῦ.
 Ὁ δὲ γέρων, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ναοῦ κατ' οἰκονομίαν
 αὐτῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἔλθων καὶ ἰδὼν ἀνελ-
 πίστως τὴν ἁγίαν εἰκόνα, καὶ θάμβους πλεισθεὶς ἀπλω-
 σε τὰς χεῖρας του νὰ τὴν πιάσῃ, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς
 τὸν θείον αὐτῆς Ναόν. ὁμῶς οὐκ ἤδυνήθη. Ὄθεν ἀνα-
 βᾶς εἰς τὴν χώραν, λαμπρὰ τῆ φωνῆ, τὸ χαριέστατον
 μήνυμα τοῖς πᾶσι ἐκήρυξεν. Ὅθεν εὐθὺς συναχθέντες
 ὅλοι οἱ Ἱερεῖς, καὶ ἅπκς ὁ κοινὸς λαὸς, μετὰ κηρῶν καὶ
 θυμικμάτων, λιτανεύοντες κατέβησαν αὐτὴν εἰς τὸν
 πρῶτον τῆς τόπον, καὶ ἀπ' ἐκεῖνης τῆς ὥρας Φανερω-
 μένην αὐτὴν ἐπονάμασαν.

Ἀκούσατε δὲ μετὰ προθυμίας, τί οἰκονόμησεν καὶ εἰς
 τούτους τρεῖς ἐκείνους σκλάβους ὅπου ἐπύρασιν εἰ βάρβαροι
 ὡς ἐβόησαν λοιπὸν εἰς τὴν Μπαρμπάριαν, φαίνεται διὰ
 νυκτὸς ἡ κυρία Θεοτόκος, εἰς τὸν ἔσπρχον τῆς χῶ-
 ρας ἐκεῖνης, καὶ μετὰ ἀπειλῆς, καὶ μαστίγων λέγει
 πρὸς αὐτὸν, ἀπόλυσον πάχιστα τοὺς τρεῖς σκλάβους
 Ὑδρώτας, νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν πατρίδα τους, διὰ νὰ
 μὴ σε θανατώσω, ἐξυπνος δὲ γενομένος ἐκατέβη εὐ-
 θὺς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ προσκαλεσόμενος τὸν καπετά-
 νιον τῆς Φούστας, ἠρώτα αὐτὸν, πὸς εἶναι οἱ τρεῖς ἄν-
 δρες Ἑδρώται; ὁ δὲ ὑπέδειξεν αὐτοὺς, μαθὼν δὲ παρ'
 αὐτῶν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, ἀπέλυσεν αὐτοὺς τῆς
 σκλαβείας, καὶ ἐπρόσταξεν τὸν Ἱεσιὸν καπετάνιον ὅπου
 τοὺς ἔφερε, αὐτὸς πάλιν νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
 Ὑδραν, καὶ νὰ λάβῃ γράμμα ἐξ αὐτῶν διὰ πληροφορίαν,
 ὃ καὶ ἐγένετο, εἰσελθόντες δὲ εἰς τὸν Ναόν, προσκυνή-
 σεις χάριν, καὶ ἀποδοῦναι τὴν πρέπουσαν εὐχαριστει-
 ἀν τῇ Θεομήτορι, ὡς εἶδον ἀνεπίστως τὴν θαυματουργίαν

γόν, και ἱερὰν αὐτῆς εἰκόνα βαλμένην εἰς τὸν τόπον τῆς, ἐκραύγασαν ὀλοφύχως μεγάλη τῆ φωνῆ, μέγας εἰ κύριε και θαυμαστά τὰ ἔργασου. ὅθεν ἀπὸ τῆν πολλήντους χαρὰν, ἐπελάθοντο τὴν θλίψιν και ταλαιπωρίαν ὅπου ἐδοκίμισαν και ἐδιηγοῦντο μεγαλοφώνως τὴν προστασίαν, και θαυματουργίαν τῆς κυρίας θεοτόκου, ὅπου εἰς αὐτοὺς ἐδειξεν, και ἀνελπίστως τοὺς ἐλύτρωσαι ἀπὸ τῆν δεινήν ἐκείνην και φόβερὰν αἰχμαλωσίαν. Καλῶς δὲ και θεαρέστως τὸ ὑπόλοιπον διαβιώσαντες, ἀπῆλθον ἐν εὐρήνῃ πρὸς κύριον.

Ἀκούσατε δὲ και ἕτερον θαῦμα τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου.

Κάποιος Ἱερεὺς ἐνότιος, ὀνόματι παπᾶ Νικόλαος, μίαν ἡμέραν ἐσεβῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Ἱερὰν εἰκόνα, και ὑπὸ τοῦ μισοκάλου δαίμονος παρακινηθεὶς, ἔλαβεν ἓνα μανδῆλιον ὅπου ἦτον ἐκεῖ ἀφιερωμένον, και το ἔβαλεν εἰς τὸν κόρπον του, ἐξεληθὼν δὲ τοῦ μοναστηρίου ὀλίγον διάστημα, ἔχασε τὸ φῶς του και δὲν ἔβλεπε νὰ περιπατήσῃ, ὅθεν ἐκατάλαβε πόνον του ἦλθεν αὐτῆ ἡ συμφορὰ, και φωνήσας τὸν προσμονάριον τῆς μονῆς, τοῦ ἐφανέρωσε τὴν ὑπόθεσιν, ὃ δὲ χειραγωγήσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθεσε πάλιν τὸ μανδῆλιον εἰς τὸν τόπον του, και παρευθὺς ἔλαβε τὸ φῶς του, και ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἀνθρωπος τίς εὐλαβῆς και ἐνάρετος ἀπὸ τὴν αὐτὴν Νῆσον, ὀνόματι Λάζαρος, ἔχων εὐλάβειαν εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον, γέγονε μοναχὸς ἐν τῆ ἐκκλησίᾳ αὐτῆς, μετ' ὀνομαθεῖς Λαυρέντιος, οὗτος ἔχωντας πόθον νὰ αὐξήσῃ τὸ μοναστήριον, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ και ἕτερον ἀδελφόν, τὸν ὅποιον ἐχειροτόνησεν ὁ ἀρχιερεὺς Ἱερέα. διὰ νὰ ἱεουργῆ εἰς τὸν ναὸν τῆς θεοτόκου, ἀλλ' ὃ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ διάβολος, μὴ δυνάμενος νὰ θλίπῃ τῆς

Ἱεράς μονῆς τὴν βελτίωσιν ἔβαλεν εἰς ἀπειθειαν τὸν Ἱερομόναχον κατὰ τοῦ ἰδίου Γέροντος, ὃ δὲ γέρον Λαυρέντιος, μὴ ὑποφέρων τὴν μηχανὴν τοῦ διαβόλου, λαβὼν τὴν Ἱερὰν εἰκόνα ἐπέρασεν εἰς τὸν Μωρέα, και ἐκεῖ εὐρών πλοῖον, ἀπεφάτισε νὰ πηγῆν εἰς Σκόπελον, ἀλλ' ὡ τῶν θαυμασιῶν σου Θεοτόκε παρθένε ἐμβένωντας ὁ γέρον Λαυρέντιος μέσα εἰς τὸ πλοῖον ἐκείνο ὁμοῦ μετ' τὴν εἰκόνα, και ἀνοιξαντες τὰ ἄρμενα ὄλα, και φισώντας καιρὸς ἐπιτήδειος, ἔμεινε τὸ πλοῖον παντελῶς ἀκίνητον, οἱ δὲ ναῦται ἀγνοοῦντες τὸ αἴτιον, ἔστρεψαν πάλιν εἰς τὸν ἴδιον λιμένα, οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου, ἤγουν οἱ Καστριῶται, εἶπον πρὸς αὐτοὺς, ἀνίσως δὲν εὐγάλετε ἔξω τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς θεοτόκου, και τὸν μοναχὸν Λαυρέντιον, δὲν ἡμπορεῖται ἀπο ἐδῶ νὰ ἀναχωρήσεται. Ἐκβαλαν οὖν μετὰ τῆς εἰκόνας, και εὐθὺς ἐλύθισαν τὰ ὀράτα δεσμὰ και ἀνεχώρησε τὸ πλοῖον και ἐπῆγεν ἐκεῖ ὅπου ἠθέλην, διηγούμενοι εἰς κάθε μέρος, τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος. Ὁ δὲ γέρον Λαυρέντιος ἔφερε πάλιν τὴν Ἱερὰν εἰκόνα εἰς τὸ μοναστήριον. Ἀκούσατε δὲ και ἄλλα θαυμάσια.

Ἡγουμενεύοντος τοῦ πανοσιωτάτου κυρ Ἰακώβου ἐν ἔτη αΨι η ἔπεσε μέγαν θανατικὸν εἰς τὰ μέρη τῆς Μουντινίτζας, ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐκεῖ χριστιανοὶ τὰ μέγαν θαυμάσια τῆς Ἱεράς ταύτης εἰκόνας, ἐμήνυσαν μετὰ θερμοῦ πόθου, και ἄκρας εὐλαβείας, διὰ νὰ τὴν ὑπάγουν πρὸς αὐτοὺς, ὃ δὲ καθηγούμενος, μὴ δυνάμενος ἀπελθεῖν διὰ τὸ γηρατεῖον, ἔστειλεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ἱερομόναχον παπᾶ κυρ Νεόφυτον, ὅστις και ἡγούμενος μετ' ἐπειτα ἐγένετο, ὃ ὅποιος λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ συνοδίαν και τὴν ἁγίαν εἰκόνα, ἀπῆλθε μετὰ πίστεως εἰς τὰ μέρη νῆς Μουντανίτζας, εἰς χωρίον Ἄντερα καλούμενον οἱ δὲ χριστιανοὶ τοῦτο ἀκούσαντες, τοὺς ὑπεδέχθησαν με

πόθεν πολὺν· καὶ εὐλάβειαν, καὶ ψάλλοντες ἁγιασμοὺς εἰς ὅλα τὰ σπῆτια, καὶ χρίοντες τοὺς ἀσθενεῖς μετ' ἁγίου ἔλαιου! ὧ τοῦ θαύματος, ἡ μὲν φθοροπιὸς ἐκείνη νόσος εὐθὺς ἀπεδιώκετο, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες τὴν ποθομένην ὑγίαν ἐλάβανον, καὶ πάντες τὴν κυρίαν Φανερωμένην ὕμνου καὶ ἐδόξαζον. Τί δὲ τὸ μετὰ ταῦτα;

Ἀκούοντες καὶ τὰ περίξ χωρία, συνέτρεχον ἅπαντα ζητοῦντα βοήθειαν. ἀπὸ δὲ τὴν Στιλίδα ἐστείλαν πρὸς αὐτοὺς πρέσβεις πικραλοῦντες θερμῶς ἵνα ἀπέλθωσιν καὶ ἐκεῖ, ὅθεν ἀπῆλθον καὶ ψάλλοντες ἁγιασμοὺς, καὶ παρὰ κλῆσεις, ἔλαβον τὴν ἀπαλλαγὴν καὶ ἐλευθερίαν τῆς νόσου, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες ὀλοφύχως τὴν ὑπεράνωτον Δέσποιναν.

Εἰς δὲ τὸ Ζητούτιον ὑπῆργεν ἡ ἰδία νόσος τρεῖς ὅλον κλήρους χρόνους, ὅθεν ἀκούσαντες τῶν ἄλλων χωρίων τὴν ἰατρείαν ἐστείλαν καὶ αὐτοὶ ζητοῦντες ἵνα ἐπιτύχουν τῆς ἰάσεως, οἱ δὲ προσετώτες ἦλθον καὶ ἐκεῖ μετὰ τῆς ἱεραῆς εἰκόνης καὶ ποιήσαντες τοὺς συνήθεις ἁγιασμοὺς καὶ παρακλήσεις εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν. ἔφυγεν ἡ νόσος καὶ ἔλαβον ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τὴν ὑγίαν τους, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ὕψιστον Θεὸν καὶ τὴν κυρίαν Θεοτόκον.

Ἐνας ἱερεὺς ἀπὸ τὴν αὐτὴν χώραν, θεωρήσας τὴν ἁγίαν εἰκόνα αὐτῶ πεπαλαιωμένην, καὶ μὴ ἔχουσαν τοὺς χαρακτῆρας τῆς ζωγραφίας αἰῶνος, ἀπο τὴν παλαιότητα ἀπίστιεν εἰς αὐτήν, ἐρωπῶντας δὲ τὴν οἰτίαν, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ ἄνωθεν ἱεραμόναχος τὰ πάντα καταλεπτῶς πῶς τὴν εἶχεν ὁ βάρβαρος, καὶ ἔκοπτε εἰς οὐτὴν καπνόν, καὶ πῶς τὴν ἔσχισε, καὶ τὴν ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ λοιπά, ὁ δὲ ἱερεὺς, καὶ μετ' ὅλον ὅπου ἤκουσε τὰ πάντα, πάλιν εἶχεν ἀμφιβολίαν καὶ ἔλεγε πῶς, ἀμφιβάλλει, καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν εὐρέθη

ἀπεθαμένος ἀπὸ τὴν πανούκλιαν, οἱ δὲ λοιποὶ χριστιανοὶ εἶχον πρὸς αὐτὴν πίστιν πολλὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ ἐλάμβανον ἐξ αὐτῆς τὰς ἰάσεις, καὶ διέβη ἡ φήμη αὐτῆς εἰς ὅλην τὴν Ρούμελην.

Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν ὑπῆργαν τὴν ἱεράν εἰκόνα εἰς τὴν Λάρισσαν, χάριν ἐλεημοσύνης, ἐπειδὴ εἶχον σκοπὸν νὰ ἀνακαινίσουν τὴν ἐκκλησίαν, ἕνας δὲ ἄρχωντας εἰς τὴν αὐτὴν Λάρισσαν, εἶχε ἐξ παιδία καμωμένα, καὶ τὸν ἀπέθαναν, γενόμενα ἐνὸς χρόνου καὶ εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ὑπῆργαν τὴν ἱεράν εἰκόνα ἐκεῖ, εἶχε καὶ ἕτερον ἐβδόμον, πλὴν καὶ αὐτὸ ἔτοιμον εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ὅπου καὶ πρόωγν ἐξ παιδὸς ἐτελεύτησεν ὁ δὲ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ εἶχε τὴν λύπην ἄμετρον, ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς ἱκτροὺς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὁ γοῦν ἄνωθεν ἱεραμόναχος, θεωρῶντας τοιοῦτοτρόπως τὸν ἄνθρωπον δδυνόμενον, καὶ ἔχοντας πίστιν ἀνόθευτον εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἔχε θάρρος ἀδελφε, καὶ ἡ χάρις τῆς ἱεραῆς εἰκόνης ὅπου πολλοὺς ἐγαροποίησε, θελεῖ παρηγορήσει καὶ ἐσένα, μόνον πίστευε, ταῦτα εἰπὼν, ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἄρχοντος καὶ πρήσας ἄνωθεν τοῦ ἀσθενοῦς παράκλησιν, καὶ ἁγιασμόν, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις, ἔλαβε τὸ παιδίον τὴν ὑγείαν αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐ μόνον εἰς τοὺς γεννήτορας εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χριστιανοὺς μεγάλην πίστιν καὶ εὐλάβειαν, οἵτινες ἔτρεχον σωρηδόν, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ζητοῦντες τὸν ἁμιοθὸν ἱατρὸν, καὶ πάντες ἐλάμβανον τὴν ἰατρείαν καὶ βοήθειαν παρ' αὐτῆς, ἐν δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνηγγέρθη ἐκ θάθρων καὶ ἡ ἱερά ἐκκλησία, καθὼς φαίνεται ἕως τῆς σήμερον, διὰ συνδρομῆς τοῦ πανοσιωτάτου ἁγίου καθηγουμένου κυρ Νεοφύτου καὶ βοηθῆας τῶν χριστιανῶν.

Εἰς τὴν Πυλοπόννησον, Ἰηλαδὴ εἰς τὸν Μοριά, ὁ-
πάρχει χωρίον Κρανίδι ὀνομαζόμενον, τὸ ὅποιον ἐκιν-
δύνειεν ἀπὸ τὴν δεινὴν ἀσθένειαν τῆς πανώλης, ὅθεν
οἱ ἐγγχώριοι ἔστειλαν πρέσβεις πρὸς τὸν καθηγούμενον
ἵνα ἀπέλθῃ ἐκεῖ μετὰ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας εἰς ἀπαλλα-
γὴν τῆς φθοροποιῦ νόσον, ὃ δὲ ἀπελθὼν, καὶ τὸν συ-
νήθη ἀγιασμὸν, καὶ παράκλησιν ποιησάμενος, εὐθύς ἡ
νόσος ἀπεδιώκετο, καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἑαυτῶν
οἴκους ἐσυναθρίζοντο χαίροντες, ἀπὸ δὲ τὴν συνοδίαν
τῶν προηγουμένων ὅπου ἀπῆρχοντο εἰς τοὺς ἀσθενεῖς,
δὲν ἐβλάβη τινὰς μὲ τὴν θείαν βοήθειαν.

Ὁ δὲ μισόκαλος δαίμων, θεωρῶν τοὺς εὐσεβεῖς εὐ-
φραينوμένους, καὶ ὑμνοῦντος τὴν κυρίαν φανερωμένην,
μὴ ὑποφέρων τὴν δόξαν αὐτῆς ἐπαραινέσεν ἕνα κα-
κότροπον ἄνθρωπον, εἰς τὸ νὰ λέγῃ λόγια ἄτοπι καὶ
εὐλάσφημα κατὰ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας, ἀλλ' ὃ τῶν δαμό-
νων ἀφάνισις καὶ ὀλεθρος δὲν ἀφήκεν τὴν ὑβριν ἀπαί-
δευτον, ἀλλ' ὡς ποτὲ τὸν αὐθάδη ἐκείνον ἐπαίδευσεν
οὕτω καὶ νῦν διὰ νυκτὸς φαίνεται πρὸς τὸν βλάσφη-
μον ἡ Ἱερά εἰκὼν οὕτω καθὼς εἶναι, καὶ μετὰ ἀπειλῆς
προεμήνυσεν αὐτῷ τὴν δεινὴν ὀδύνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἔμελλε νὰ κυριευθῇ ἐπὶ τὴν αὐρίον, τῷ δὲ πρωὶ, πρόμφυ
καὶ πολλῇ ὀδύνη κατείχετο, ὥστε ἐκχυθῆναι τὰ σπλάγ-
χνα αὐτοῦ, κρεμάσαντες δὲ αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, ἵνα
μὴ ἐκρέυση, ἐχύθη ἡ κόπρος αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ στόματος
αὐτοῦ, ἐλεινὸν θέαμα τοῖς ὄρωσι, ἔκραζε δὲ μετὰ ἐ-
λεινῆς φωνῆς, φέρετέ μοι τὴν Ἱεράν εἰκόνα τῆς κυ-
ρίας φανερωμένης. ὡς δὲ ἤσπασατο αὐτὴν, καὶ ἔχρισαν
αὐτὸν τῷ ἁγίῳ ἐλαίῳ, εὐρέθη ὑγιής, καὶ ἔγινεν ὁ πρῶτος
διώκτης καὶ εὐλάσφημος, κήρυξ τῶν θαυμάτων τῆς Θεο-
μήτορος.

Ἀνθρωπὸς τις εὐλαβῆς, Θεόδωρος τ' ὄνομα, εἶχε θυγα-

γατέραν ὕπανδρον, ἡ ὁποία ἀπὸ σατανικὴν ἐνέργειαν,
καὶ ἀπὸ κάποιαις μαντείαις τινῶν κακοτρόπων, ἦτον
δεμένη, οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἔπασχεν ἀλλὰ καὶ τὸν δεσ-
ξίον πόδα εἶχεν ἡμίξηρον, ἔτρεψε δὲ καὶ τὸ λοιπὸν αὐ-
τῆς σῶμα, θέαμα ἐλεινὸν τοῖς ὄρωσι. ὁ γοῶν πατήρ
αὐτῆς ἔφερεν αὐτὴν καὶ ἔθεσεν ἐμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς
εἰκόνας, προσμένων τὴν ἐκ ταύτης βοήθειαν, μέχρι δὲ
τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, τῇ παρασκευῇ ἑσπέρας, ἐλθὼν, ὁ
ἡγούμενος τῆς μονῆς κύρ Νεόφυτος, ἀναγνῶναι τὴν
κοινὴν ἀκολουθίαν καὶ παράκλησιν, κατὰ τὸ σύνθητος,
μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας, καὶ τῶν κδ. οἰκῶν τῆς
Θεοτόκου, ὡ τοῦ θύματος, ἐσηκώθη ὄρθιος ἡ πρῶτη ἀ-
κινήτος, κρᾶζουσα τὸ κύριε ἐλέησον, καὶ εὐχαριστοῦσα
τὴν εὐσεργέτιδα, ἀπολαύσασα διπλὴν τὴν ἱαση, τῆς τε
ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ οὕτως ἀπῆλεν ἐν εἰρήνῃ.

Κάποιος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Χίον, ἦτον μολυσμένος
ἀπὸ τὴν Πανούκλαν, καὶ μὴ ἠξεδύρωντας τινὰς τὸν μο-
λυσμὸν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὁμοῦ εἰς ὁ-
λίγας ἡμέρας ἐκινδύνειεν εἰς θάνατον ἀπὸ αὐτὴν τὴν πα-
νούκλαν, ὅθεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐλθοῦσα ἰκέτευε τὸν καθη-
γούμενον, ἵνα ἐλθὼν μετὰ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας ποιήσῃ
ἀγιασμὸν εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὃ δὲ ἀπελθὼν καὶ τὴν συνήθη
παράκλησιν ποιησάμενος, καὶ ἐπιχρίσας αὐτὸν ἅγιον ἐ-
λαίον, εὐθύς ὑγιής ἐγένετο τῇ χάριτι τῆς Θεομήτορος,
οὐδεὶς δὲ ἐβλάβη ἐξ αὐτοῦ τοῦ οἴκου, καὶ τοῦ χωριοῦ,
ὅπου ἦτον μολυσμένοι ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἐγ-
γεγμένοι ἀπὸ τὴν θανατηφόρον πανούκλαν, καὶ ἡ χάρις
αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας ἐβοήθησε, καὶ ἐγλύτωσαν ἅ-
παντες.

Ἐτερος δὲ τις, ὑπὸ δεινοῦ καὶ χαλσιποῦ δαίμονος
κατεχόμενος καὶ βασανιζόμενος, προσελθὼν τῷ ἱατρῷ
τούτῳ, ἱατρῶθη ψυχῇ τε καὶ σώματι κήρηξ γενόμενος

του θαύματος.

Καί ἕτερον δὲ ἐκ τῆς Νήσου Σπέτζαις, Κωνσταντῖνον ὀνομαζόμενον, ὑπὸ δαίμονος ἀγρίου βασανιζόμενον προσελθόντα, οὐ πρὸς αὐτὸν ἢ πολυβμήντος, ἀλλ' ὑγιᾶ αὐτὸν ἀπεκατέστησεν.

Ἀκούσατε καὶ ἕτερον, δύο γυναῖκες, ἢ μία ἐντοπία, καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τοῦ Φανάρι, εἶχον τὸ πάθος τοῦ σεληνιασμοῦ, καὶ δεινῶς ἐπασχον ἀπὸ τὰς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων, αὐτὰι προσελθοῦσαι τῇ Ἱερᾷ ταύτη εἰκόνι, ὑγιεῖς ἐγένοντο, διηγούμεναι τὴν θαυματουργίαν εἰς ἅπαντας, ἢ ὅποια εἰκὼν καθ' ἐκάστην πλημμυρεῖ ἄπειρα θύματα εἰς δόξαν τῆς Θεομητόρος.

Ἐνα καιρὸν ἐπέσεν εἰς ταύτην τὴν Νήσον ἀσθένεια εἰς τοὺς παῖδας, ἢ ὀνομαζομένη εὐλογία, ἐπὶ δὲ παῖδες τόσον ἐκυριεύθησαν ἀπὸ αὐτῆν τὴν ἀσθένειαν, ὅπου σχεδὸν ἐχάθη τὸ φῶς τοῦς, καὶ ἐκινδύνεον εἰς θάνατον, οἱ δὲ γονεῖς αὐτῶν ἐδραμόν μετὰ πίστεως εἰς τὸν ἀμίσητον ἰατρον, καὶ τιθέντες τὰ τέκνα αὐτῶν ἐμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας, καὶ τῷ ἁγίῳ ἐλαίῳ ἐπιχρίσας αὐτὰ ὁ καθηγούμενος, ἔλαβον τὸ ποθοῦμενον αὐτῶν φῶς, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθησαν.

Μία πτωχὴ ἔφερε τὸ τέκνοντις, τὸ ὅποιον εἶχε χεῖρα λάσμενα καὶ τὰ δύο ὀμμάτια, καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Ἱερὰν εἰκόνα, λέγουσα· Ὁ κύριος ὁ Θεός, δὲν εὐγρίνω ἀπὸ τοῦ θιόν σου Ναόν, ἕως νὰ θεραπεύσης τὸ τέκνον μου καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας, ἀφ' ἑσπέρας, ἀλειφώντας ὁ ἐφημέριος τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδὸς μετὰ τὸ ἅγιον ἔλαιον, τὸ παχὺ, ὧ του θαύματος, εὐρεθῆ ὑγιεῖς.

Τὸν αὐτὸν χρόνον ἔφερον μίαν δεμονισμένην ἀπὸ τὸ Καστρί, καὶ ὡς τὴν ἔβαλαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶσε φωνὰς λέγουσα, μήτηρ τῆς ἐλεημοσύνης ἀδικεῖς μας, καὶ ἀφάνησες τὴν δυνάμιν μας, καὶ σπαράξας αὐτὴν

ἀνεχώρησε.

Καὶ ἄλλη ὁμοίως γυνή, τῇ αὐτῇ ἀσθενείᾳ κατεχομένη, ἐλθοῦσα ἀπὸ ταῖς Σπέτζαις, ἀπήλαυσε τὴν ὑγίαν αὐτῆς, βοθηθεῖα τῆς Θεοτόκου.

Καὶ ἕτερον θαυμα ἀκούσατε εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς κυρίας φανερωμένης.

Ἐνας χριστιανὸς Ῥαφαὴλ ὀνομαζόμενος, εἶχεν ἕσω τοῦ δαιμόνιον ἀκάθαρτον, κατὰ πολλὰ δεινὸν καὶ ἀγρίον, ἔλαβον οὖν αὐτὸν οἱ γονεῖς αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἔθεσαν, ὅπως θεραπευθῆ· ὧ; δὲ ἔθεσαν αὐτὸν ἐκεῖ· λέγει ὁ δαίμων· τί με ἐφέρετε ἐδῶ ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνας; ὅπου θεωρῶ καὶ εὐγένει μία φλόγα πυρὸς ἀπὸ αὐτῆν, καὶ με φλογίζει, καὶ παρευθεῖς ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς ἐστόθη εἰς προσευχὴν· τότε λέγει ὁ δαίμων πρὸς τὸν ἡγούμενον φεύγε ἀπὸ ἐδῶ νὰ μὴ σὲ θεωρῶ, διότι ἀπὸ τούτου τὸν ἄνθρωπον δὲν εὐγαίνω, ὅτι πολὺν καιρὸν ἐμελετοῦσα νὰ ἐμβω μέσα του, καὶ τώρα πλέον δὲν εὐγαίνω· τότε λέγει ὁ ἡγούμενος, μιὰρὲ καὶ ἀκάθαρτε, νὰ εὐγῆς θελεῖς, διότι ἡ χάρις τῆς ἁγίας εἰκόνας, θέλει σὲ διώξει· τότε λέγει ὁ δαίμων· ἀλλοῦς ὅτι αὐτὴ ἡ εἰκὼν σὰς ἀμνὶ πολὺ καλὸν, ἐπειδὴ ἡ δυνάμεις τῆς μᾶς διώκει, καὶ ἀφάνισε τὴν δυνάμιν μας, καὶ ἐχάσαμεν τὸν τόπον τοῦτον καὶ εὐθὺς εὐγάνωντας φοβεράς φωνὰς, ἔλεγε· δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω πλέον τὴν φοβεράν φλόγα, ὅπου ἔρχεται κατ' ἐπάνωμου ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ σπαράττων, καὶ ἀφρίζων αὐτὸν, ἐρρίψεν αὐτὸν ὡς ἀποθαμὲνον μέσον τοῦ Ναοῦ, κατ' ἐμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας, καὶ ἐνόμισαν ἅπαντες ὅτι ἀπέθανε· μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, τελείως ἐθεραπεύθη, βαλθεῖα τῆς Θεοτόκου.

Ἀκούσατε, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, καὶ ἄλλο.

Ἀπὸ ταῖς Σπέτζαις ἤφεραν ἓνα παιδίον τοῦ Ἰωάννου Τούρου, τὸ ὅποτον ὑπῆρχε παράλυτον, καὶ βουδόν, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ σαλεύσῃ κανένα του μέλος τελείως· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ἔθεσεν αὐτὸ ἔσω τῆς Ἐκκλησίας, ἔμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης· καὶ ἔμεναν βιοῦ μὲ αὐτὸ ἰκαναῖς ἡμέραις ἔσω τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἀλειφόμενον μὲ τὸ ἅγιον ἔλαιον, καὶ ποιῶντες εἰς αὐτὸ τὰς συνήθεις παρακλήσεις, ἔλαβε τὴν ὑγείαν τῶν μελῶν, μόνον δὲ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦτον δεμένη, καὶ δὲν ἐδύνετο τὰ λαλήσῃ· ἐν μία δὲ τῶν νυκτῶν, θεωρεῖ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡσάν ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἅγιον βῆμα μία γυναῖκα, καὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ ὅπου ἦτον τὸ παιδίον κοιμώμενον, ὑποκάτωθεν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης, καὶ ἔβαλε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸ κεφάλι τοῦ παιδίου, καὶ πάλιν εἰσέβη εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, τὸ δὲ ταχὺ εὐρέθη τὸ παιδίον ὑγιές, καὶ ἐλάλει ἀνεμποδίστως.

Ἀπὸ τὸ ἄνωθεν Νησίον τῆς Σπέτζες, ἔφερον ἓνας ἄνθρωπος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἡ ὅποια ὄχι μόνον ἦτον βαρέως ἡσθενημένη, καὶ κατάκειτος, ἀλλὰ ἀκόμη ἦτον καὶ ὁ νοῦς τῆς χαϊμένος, καὶ συγχισμένος τὴν ἔθεσαν ὁμως καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ποιήσαντες τὰς συνήθεις παρακλήσεις εἰς αὐτὴν, καὶ μίαν νύκτα θεωρεῖ εἰς τὸ ὄραμά τῆς μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἀκολουθοῦσαν καὶ ἄλλαι δύο, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν· καὶ τῆς ἐφάνη ὡσάν νὰ ἐπίασεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς ἓνα ὄφιν μέγαν, ὅπου ἦτον τυλιγμένος εἰς τὸ κεφάλι τῆς, καὶ τὸν ἐξετύλιξε, καὶ τὸν ἐβρίψεν νεκρὸν· εἶτα τῆς εἶπε μὴ φοβῆσαι, πλέον δὲν ἔχεις τίποτε, καὶ ἔξυπνος γενομένη, εὐρέθη ὑγιής, εὐχαριστοῦσα τὴν Θεοτόκον.

Εἰς τοῦς 1740 ἐθαυματούργησεν ἡ κυρία φανερωμένη ἐδῶ εἰς τὴν Ἰδραν, θαῦμα φοικτὸν καὶ παράδοξον.

Πανοῦχλα φοβερωτάτη ἔπεσεν εἰς τὴν χώραν, καὶ ἐσκόρπισαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ βουνά ἀπὸ τὸν φόβον,

ὁμως θεωροῦντες ὅτι καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦτον φυλαγμένοι ἐκινδύνουν, ἐμήνυσαν μετὰ μεγάλης ἰκεσίας πρὸς τὸν καθηγούμενον κύρ Νεόφυτον, νὰ υπάγῃ μετὰ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης νὰ τοὺς κάμῃ ἀγιασμόν· ὁ ὁποῖος ἔχοντας πῖσιν τὴν θερμὴν καὶ ἄκραν εὐλάβειαν εἰς τὴν κυρίαν φανερωμένην, μηδὲν δειλιάσας εἰσέρχεται ἀφόβως εἰς τὸ χωρίον, καὶ περιτριγυρίσας τοὺς ἀσθενεῖς οὐ μόνον τοὺς ἔσω, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνθεν κακείθεν διεσκορπισμένους, καὶ ἀγιάσας αὐτοὺς μετὰ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης, οἱ μὲν ἀσθενεῖς ἐθεραπεύοντο, τὸ θανατικὸν ἐδιώκετο, ὡσανεὶ μὴ ὑπόφερον τὴν δύναμιν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τῆς φανερωμένης· καὶ κοντολογίης εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκαθαρίσθησαν ἅπαντες καὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐσυναχθῆσαν· οὐ μόνον δὲ τότε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐρχόμενον χρόνον πάλιν ἤκολούθησε τὸ θανατικὸν ἐδῶ· ἐπειδὴ οἱ ἐντόπιοι ὅλοι εἶναι ναῦται καὶ κυβερνοῦνται μὲ τὰ καΐκια, καὶ συγνάκις τὴν φέρνουν ὁμως ἡ κυρία Θεοτόκος τὴν ἀπεδιώξε καὶ τότε, καὶ ἔως τέσσαρους χρόνους ἀραδικῶς εἰρχετο, καὶ ἀπεδιώκετο ἀπρακτος· καὶ εἶναι φανερόν, πῶς εἶναι ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς Νήσου ταύτης· ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐντόπιοι ὅλοι ἔχουσι μεγάλην πίστην καὶ εὐλάβειαν πρὸς αὐτὴν, ἀπολαβόντες διηνεκῶς τὰς ἰάσεις παρ' αὐτῆς.

Ἦνα παιδίον ἔφερον οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ὅποῖον εἶχε τοιαύτην ἀσθένειαν· ὅλον τοῦ τὸ σῶμα, καὶ ὅλα τὰ μέλη του ἔτρεμον καὶ ἐσάλειον, καὶ ἦτον ἐλεεινὸν θέαμα, ὅτι οὔτε νὰ περιπατήσῃ ἐδύνετο, οὔτε νὰ πιάσῃ τί, οὔτε νὰ φάγῃ μὲ τὰς χεῖρας του, ἀλλὰ ἔτρεμε διηνεκῶς· ὅθεν σηκώνοντές το τὸ ἤφεραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐθεραπεύθη εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ, τῇ χάριτι τῆς Θεομήτορος.

Πλὴν ἂν θελήσωμεν νὰ γράψωμεν καταλεπτῶς, καὶ ἀνελλιπῶς τὰ θαύματα ἅπαντα ὅπου διηνεκῶς βρῶν-

σιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἱερᾶς εἰκόνας, ἠθέλαμεν ὁμοιάτη ἐκείνου, ὅπου ἐδοκίμαζε νὰ εὐκαιρώσῃ δλην τὴν Θάλασσαν μὲ ἓνα χουλιάριον ἐπειδὴ λοιπὸν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, κάθε ἓνας ἂς καταλάβῃ ἀπὸ τοῦτα τὰ ὀλίγα ὅπου ἐγράψαμεν, τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνας καὶ ἕς δόξασῃ τὴν ἀειπάρθενον.

